

Poslední neděle kalendářního roku

Biblické texty:

1.Samuelova 2,18-20.26: Ale Samuel konal službu před Hospodinem, mládeneček přepásaný lněným efodem. Jeho matka mu dělávala malou pláštěnku a rok co rok mu ji přinášela, když putovala se svým mužem, aby obětovali výroční oběť. Élí žehnal Elkánovi a jeho manželce. Říkal: „Nechť tě Hospodin zahrne potomstvem z této ženy místo vyprošeného, který byl vyprošen pro Hospodina.“ Pak odcházeli domů. Mládeneček Samuel však prospíval a byl oblíben u Hospodina i u lidí.

List Koloským 3,12-17: Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snásejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.

Lukáš 2,41-52: Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Rodina ve sboru

Kvaltem se od malého Ježíška dostáváme k 12ti letému Ježíši, tedy docela velkému klukovi, který má za sebou rok pečlivého studia Zákona Mojžíšova a přijímá určité úkoly a zodpovědnost v plnění povinností. Stejně tak by to měly mít i naše děti, dostávat postupně úkoly v rodině, v náboženské obci, mít určitou zodpovědnost. Někdy na to rodiče zapomínají a děti jsou pak nesamostatné, spoléhají na rodiče, kteří mají všechno zařídít. Vede to k jejich rozmazlování a nezodpovědnosti.

Lukášovo evangelium nepopisuje jen to, co Ježíš dělal a učil. Je to také příběh o tom, co Ježíš zakoušel, prožíval. Byl sice proroky předpovídan a očekávan, ale on sám musel dorůst k vědomí toho, co pro něj Bůh má v „zásobě“. V dospělosti bude mít pozoruhodné duchovní a myšlenkové schopnosti (mnohdy chápané jako zázračné), ale nedostalo se mu je mávnutím proutku. Získával je postupně, normálním procesem dospívání pod vlivem svého domova, školy a synagogy. Byl vychováván čtením Písem, přírodou a společným životem obyčejných lidí. Nebyl sirotkem, nebo z neúplné rodiny, měl oba rodiče a příbuzné, se kterými se znal, protože se navštěvovali. Tohle je proces, kterým by měli procházet nejen děti, ale také my dospělí bez ohledu na věk. Možná už nemáme své rodiče, možná nemáme děti, ale na cestě víry jsme. Je nás hezký počet a jdeme na ní

pěkně společně. Když jsme vychováni ve čtení a přemýšlení nad Písmem, pak i nás napadá častěji otázka, co pro nás má Pán Bůh za úkol, poslání v životě. Písmem jsme vedeni se tolik nesoustředit na své ‚já‘. Nevycítat, že to či ono nemám, či je to chyba, ale spíše se učíme být vděční za to, čeho se nám dostává.

Každému z nás je dopřáno objevovat v různém věku a čase potřebu číst Bibli, navštěvovat a prožívat bohoslužby, zkoušet se modlit svými vlastními slovy, vychovávat se ve víře společnými rozhovory a skutky. V tomto roce to názorně vidíme na nově pokřtěných, jsou různého věku, děti i dospělí. Na nás je, abychom pro ně zpřístupňovali další kroky ve víře. Sami abychom další kroky nepřestávali také dělat. Ve víře nejsme nikdy hotovi, jako jsme hotovi třeba s pečením cukroví, nebo zdobením stromku. Všichni společně máme tady zažívat vzrušení Ježíšovo, když se bavil s učiteli, poslouchal je, naslouchal jim a kladl jim otázky. Je skvělé, že zůstáváme pohromadě i po bohoslužbě, že si různě pomáháme, nasloucháme si, snad i komunikaci přes soc. sítě v tomto ohledu beru na milost.

Lidé dnes hledají víru a Pána Boha na různých místech: v přírodě, ve vlastní mysli, o Vánocích, ve zvycích a tradicích. Já se raduji z toho, že přicházíme za Ježíšem, za přáteli a společně se máme rádi a pomáháme si. Chci dnes poděkovat vám, kteří chodíte do našeho sboru a pomoc, přátelské vztahy a tak víru budujete tady. Tím tvoříme rodinu, která je podporou pro nás a také výborným prostředím pro ty, kdo rodinu ještě hledají.

Přeju vám, kdykoli se vám zasteskne, padne na vás smutek a samota, abyste rychle vyrazili na cestu sem do našeho sboru a společně se zase podepřeme, potěšíme, pomůžeme si. Takový rok 2025 bude dávat smysl a bude krásný. Tak se bude uskutečňovat rodina Páně, což je také název dnešní neděle.